

sieportret. Dat heeft die vrouw geweldig goed gedaan, beginnend bij de farao's tot aan mijn schilderij. Zij vertelde dat het kenmerk van alle staatsieportretten is dat de geportretteerde gezag ontleent aan het schilderij. Want als er een staatsieportret van jou gemaakt wordt, ben je per definitie een belangrijke figuur. Maar andersom is het ook waar: het schilderij ontleent ook zijn gezag aan de geportretteerde. Het schilderij is immers vooral belangrijk vanwege degene die erop staat afgebeeld.'

Discussie

'Kort daarna ontstond er een discussie via de e-mail met de directeur van Learning without Frontiers, het onderwijsprogramma van UNESCO. Hij confronteerde mij met de vraag: "Waarom verspil jij je talenten aan de gekroonde hoofden der aarde? Waarom portretteer je nooit eens de andere kant: mensen die niet meetellen in de samenleving?" Natuurlijk voel je je door zo'n vraag aangevallen en ik stond dan ook direct klaar met mijn antwoord: "Omdat die 'gekroonde hoofden' mij goed kunnen betalen."

Maar de man gaf niet op. Hij daagde me uit om scherp na te denken over

mijn motivatie. Toen herinnerde ik mij weer wat ik mij als jong kunstenaar ooit had voorgenomen: via de beeldende kunst de schoonheid van God en zijn liefde voor de wereld uitbeelden. In de loop van die lange discussie (we correspondeerden bijna een jaar) drong het langzaam tot me door dat ik wel heel erg van mijn roeping was afgedwaald. Ten slotte moest ik erkennen dat het financiële aspect niet het allerbelangrijkste argument kan zijn voor het uitoefenen van mijn artistieke gaven.

Ik besloot om mijn talent in te gaan zetten voor de minst bedeelde mensen van deze wereld. En dan kom je al gauw uit bij kinderen die het ongeluk hebben om geboren te worden in diepe armoede. Die niet eens recht hebben op een bestaan, omdat ze als het gevolg van onzedelijkheid of een vergissing geboren zijn.'

Iets vreemds

'Ik kende via onze kerk in Rotterdam mensen die in de sloppenwijken van São Paulo werkten, dus besloot ik om daar naartoe te gaan. Maar toen gebeurde er iets vreemds. Ik kon goed van mijn werk leven en mijn opdrachtgevers waren niet krenterig als

het ging om betalen.

Maar op het moment dat ik in mijn hart besloot om een 'staatsieportret' van de kinderen in São Paulo te maken, werd de ene na de andere schildersopdracht afgezegd. Het ene bedrijf ging fuseren, het andere bedrijf vertrok naar het buitenland, enkele staatshoofden werden vervangen, en zo zat ik in no time zonder werk en zonder inkomen.

Nu kon ik zelfs de reis naar Brazilië niet meer betalen. Voor het eerst was ik financieel helemaal afhankelijk van God. En dan zie je wat je je hele leven eigenlijk hebt gemist.

Ik nam contact op met de man van UNESCO met wie ik zo'n lange discussie had gevoerd, en stelde voor om een portret te maken van de kinderen in São Paulo. Mijn voorstel werd enthousiast ontvangen en het schilderij zou onderdeel gaan uitmaken van een speciaal onderwijsproject van UNESCO. Tegelijkertijd gaf iemand mij zomaar een lening om een ticket naar Brazilië te kopen.'

Als een staatshoofd

'Gewapend met een fototoestel en een filmcamera vertrok ik naar het onbekende. ABIAH-OASIS was de organisa-